ARRIBA LAS QUE LUCHAN!

MANIFEST FEMINISTA TRANSFRONTERER

per sortir juntes de la pandemia i canviar el sistema

No tornarem a la normalitat perquè la normalitat era el problema: **el moviment feminista i transfeminista global** enfront d'aquesta nova crisi mundial, sanitària, econòmica i ecosistèmica, no es rendeix a l'aïllament, i no silenciarà les seves lluites davant les mesures de restricció que s'estan duent a terme en els nostres territoris per a enfrontar el coronavirus. A tot el món hi ha dones i dissidències que **rebutgen sotmetre's a les violències exacerbades** per la pandèmia global i que comencen a **organitzar-se entrellaçant les seves pràctiques rebels, apoderades per la potència dels últims anys de vagues globals feministes**.

Aquesta crisi revela i intensifica les violències, les jerarquies i les arrels estructurals d'opressió, explotació i desigualtat del **patriarcat capitalista colonial**, contra el qual sempre hem lluitat i continuarem lluitant. És precisament en les tensions i fractures obertes per aquesta crisi que sorgeixen **noves formes de resistència i solidaritat de les quals som part, a les quals volem sumar-nos i fer ressonar a nivell global a través de la nostra veu col·lectiva** perquè juntes puguem sortir de l'aïllament i soscavar els paradigmes dominants, afirmant els sabers i pràctiques feministes, transfeministas i antipatriarcales.
El coronavirus colpeja a totes i todes, però els efectes de la pandèmia són diferenciats, encara més si els mirem des d'una **perspectiva transfronterera** que parteix des de les nostres posicions com a dones i lesbianes, travestís, trans i no binaries.

Ens van dir que ens quedéssim a les **cases**, sense considerar que les cases no són llocs segurs per a moltes de nosaltres i que hi ha persones que ni tan sols tenen una casa. Els **feminicidis i les violències** cap a les dones i dissidències s'han anat intensificant des del començament d'aquesta crisi, i les mesures de quarantena i toc de queda han fet encara més difícil per a nosaltres rebel·lar-nos davant la violència masclista i expressar la nostra voluntat de llibertat i autodeterminació.

La crisi està posant sota atac les diferents condicions materials de reproducció, intensificant i precaritzant en la seva majoria el **treball productiu i reproductiu** de les dones i dissidències: mentre que aquests sempre han estat invisibilitzats i explotats, ara es fa visible la seva necessitat, posant de manifest la **centralitat política** que tenen i que nosaltres sempre hem afirmat.

D'una banda, el sistema patriarcal carrega la cura de les persones majors i dels infants en les dones, incrementant el pes del **treball domèstic**. D'altra banda, hi ha moltes dones – les infermeres, les doctores, les treballadores de la neteja, les caixeres, les obreres, les farmacèutiques – que han d'estar en primera línia en aquesta emergència treballant en condicions de risc per a la seva salut, amb horaris allargats i, sovint, amb salaris miserables.

El treball de la llar i de cura, així com molts treballs precaris o informals, estan sovint duts a terme per **dones migrants, afrodescendents, negres o indígenes** que ara no sols són acomiadades i no tenen possibilitat de sustentar-se o pagar-se les despeses mèdiques, sinó que també es troben sense permís de residència, més vulnerables als atacs racistes i més exposades a les conseqüències sanitàries i econòmiques i al contagi, ja que sovint viuen en les zones més poblades i pobres.

Així d'una banda les nostres vides vénen sacrificades per a sostenir aquesta crisi, mentre que per l'altre, els cossos i capacitats que no són valorats com a productius, com també els de les **persones en situació de discapacitat o diversitat funcional**, estan totalment invisibilitzades i desprotegides.

En les **comunitats indígenes** i pobles originaris, les dones intensifiquen el seu treball de cura i de sustentació de la vida mentre que, al mateix temps, continuen produint els aliments necessaris per a sustentar les ciutats i desenvolupant mesures de suport mutu per a enfrontar la pandèmia.

Alguns països obren les fronteres a **la immigració** només quan els seus treballs són considerats necessaris per a assegurar la cadena agroalimentària en temps de pandèmia, mentre que altres països tanquen les fronteres no sols a la gent migrada sinó també als seus habitants, deixant-los en camps de refugiades superpoblats i vulnerant els seus drets a la salut i a tornar al seu territori. S'han desenvolupat cadenes de comunicació de migrants que viuen als Estats Units o Europa, que han informat en les seves comunitats sobre les situacions als seus familiars.

En els **múltiples fronts de guerra i territoris en resistència**, com el kurdo el palestí, la invasió i l'ocupació imperialista i patriarcal compliquen les possibilitats de rebre tractaments adequats, intensificant l'atac a la revolució de les dones kurdes i a la lluita de totes les dones que volem ser lliures de la dominació colonial i patriarcal.

Mentre que avui, més que mai, **la salut i la vida s'afirmen com a qüestions col·lectives i políticament centrals**, anys de polítiques neoliberals han imposat una lògica de responsabilitat individual de gestió, amb diferents graus d'intensitat: en molts països s'han fet retallades al sistema de salut i protecció social, deixant sense medicament a milers de persones i obligant-los a fer front a les manques dels Estats instituint xarxes solidàries i de suport per a cuidar-se entre elles; en altres països, per contra, mai va existir un sistema de salut i protecció social pública i la situació s'ha agreujat encara més amb l'aplicació generalitzada dels plans d'austeritat i ajust econòmics. A més en molts casos s'està aprofitant la crisi per a restringir encara més els drets i les llibertats sexuals i reproductives de dones i dissidències.

Des d'una altra mirada, el neoliberalisme es mostra amb la seva cara més brutal en la **militarització i en la secularització** dels mitjans urbans i rurals i dels territoris indígenes per part de les forces armades que aprofiten l'emergència i la ja existent fragilitat democràtica dels governs per a callar tots els rastres de revolta, criminalitzar les xarxes de solidaritat que estan sorgint i assegurar la cadena de comandament de l'Estat que es torna sempre més autoritari i repressiu.

I, per fi, es fa encara més evident que no és possible acceptar la **devastació ambiental i ecosistèmica** que, al mateix temps que subordina tota espècie vivent i els recursos naturals a les necessitats del benefici del capital, afavoreix aquests mateixos desequilibris que han permès la propagació del coronavirus.Extra-activitat, producció industrial a llarga escala d'aliments, monocultius intensius i contaminació, condemnen a milions de persones a una nova crisi alimentària sense precedents.

La pandèmia està posant de manifest la insostenibilitat de l'organització capitalista, patriarcal i colonial de la societat i la crisi preexistent del neoliberalisme. La nostra lluita no sols ha d'apuntar a la nostra supervivència enfront del contagi, sinó que ha de trobar solucions a les immenses conseqüències que això tindrà sobre les nostres condicions econòmiques i materials.

Creiem que les respostes dels governs són completament insuficients i rebutgem totes polítiques que continuen finançant empreses en comptes de la sanitat i aprofitar-se de la pandèmia per a consolidar projectes extractius. Encara que les mesures estatals són heterogènies, **la resposta capitalista a la crisi segueix la mateixa lògica a tot el món: anteposar els seus guanys a les nostres vides**, descarregant sobre nosaltres els costos d'aquesta crisi i produint efectes que no seran temporals. No volem sortir d'aquesta "emergència" encara més endeutades i empobrides! **Volem una sortida feminista transfronterera de la crisi per a no tornar més a una ‹‹normalitat›› que se sosté en la desigualtat i la violència**.

En tots els barris populars, s'estan organitzant "cacerolades" per denunciar l'augment de **feminicidis i de violència domèstica**. A tot el món, **les treballadores de la llar** estan denunciant la seva total precarietat i la seva falta de drets. **Les infermeres i doctores** estan protestant a conseqüència de la falta de proteccions, declarant que les seves vides no estan disponibles a qualsevol preu. **Les treballadores en magatzems logístics i fàbriques** estan fent vagues perquè es neguen a sacrificar la seva salut pels interessos de les empreses. En les comunitats, **les dones indígenes** continuen lluitant contra la implementació de projectes extractius i l'acaparament dels territoris i recursos comunitaris. En cada presó **les detingudes i empresonades per lluitar** estan denunciant les inhumanes condicions de reclusió dins d'un complex militar i extremadament racista. Pertot arreu, **les afro-descendents i negres** denuncien el racisme institucional en la gestió de la pandèmia, i **les migrants** reclamen els seus papers per a no estar més sotmeses a condicions que intensifiquen l'explotació i la violència. **Les treballadores sexuals** continuen exigint la descriminalització dels seus treballs per a no ser més excloses dels amortidors socials i estigmatitzades pel sistema patriarcal capitalista colonial. A Rojava, **les dones kurdes**, en mig d'una resistència històrica a la guerra, estan responent a la pandèmia enfortint la seva autoorganització confederal més enllà de les fronteres, la seva salut comunitària i ampliant la xarxes d'economia autogestionada i ecològica.

Des de les nostres diferents condicions materials, pluralitat de llenguatges, heterogeneïtat de pràctiques i complexitat de discursos ens comprometem a **secundar, enfortir i entrellaçar les nostres lluites, resistències i formes de solidaritat**, així com les que estan sorgint espontàniament a nivell global i que són centrals per a rellançar la nostra iniciativa futura.

El que **la vaga feminista global** ens ha ensenyat en aquests quatre anys és que quan estem juntes tenim més força per a rebel·lar-nos a la ‹‹normalitat›› patriarcal i opressora i, ara més que mai, hem de moure els nostres milions de veus en la mateixa direcció per a poder evitar la fragmentació que la pandèmia ens imposa.

En aquest moment no podem desbordar els carrers amb la nostra potència feminista, però sí que continuarem cridant tota la nostra ira contra la violència d'un sistema que ens explota, oprimeix i mata, assenyalant als culpables, **per a poder tornar encara més nombroses a prendre la primera línia**.

No pararem aquest **procés d'alliberament feminista transfronterer** que estem teixint de manera col·lectiva i expansiva i continuarem lluitant per a construir la vida que volem i desitgem viure.

Cridem a totes les que rebutgen la violència patriarcal, l'explotació, el racisme i el colonialisme a mobilitzar-se i a sumar-se per a enriquir i enfortir la lluita feminista global, **perquè si ens unim no sols podem sortir de la pandèmia, sinó canviar-ho tot**.

¡A MUNT LES QUE LLUITEN!

FEMINISTES TRANSFRONTERERES

AQUEST ÉS UN ESPAI FEMINISTA, TRANSFEMINISTA I ANTIPATRIARCAL EN EXPANSIÓ I US CONVIDEM A UNIR-VOS O CONTACTAR-NOS SI VOLEU SER-NE PART.

ALAMES Ecuador
Associació stop violències Andorra
Bibi Ni una menos - Soriano Uruguay
Cabildo de mujeres Ecuador
Creando Juntas Ecuador
Coordinadora Feminista 8M Cile
Collecti.e.f 8 maars Belgium
Democracia Socialista Argentina
Desmadres Uruguay
Disidentes Violetas Ecuador
Feministas Autónomas Bolivia
Feministas con voz de maíz Mexico
Feministas en Holanda Olanda
Grupos Regionales de la Red para una Huelga Feminista en Alemania
Stuttgart, Berlin, Augsburg, Frankfurt/Main, "Gemeinsam kämpfen", Leipzig
International Group for Feminist Strike #14Juin Switzerland
International Women's Strike USA
Luna Creciente Ecuador
Minervas Uruguay
Movimiento de Mujeres de Kurdistán en America Latina Kurdistán
Nina Warmi Ecuador
Ni Una Menos Argentina
Non Una Di Meno Italia
Opinión Socialista Argentina
Parlamento Plurinacional de Mujeres y Feministas Ecuador
Radical Women/Mujeres Radicals Australia & USA
Red de feminismo populares y desde abajo Uruguay
Revista Amazonas Ecuador
Toutes en Grève Francia
Unidad Latina en Acción United States

